

Arrest

nr. 179 855 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u sjiitisch moslim van Arabische origine en bezit u de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 20.03.1987 in de wijk Sadr City, Bagdad stad (provincie Bagdad), waar u de eerste tien jaar van uw leven verbleef. Hierna verhuisden u en uw familie naar de wijk Jameela (Bagdad). Toen het sektarisch geweld in 2007 oplaaide, verhuisden u en uw familie naar Karbala (provincie Karbala), naar de wijk Al Shuhadda. U woonde er met uw familie tot aan uw vertrek.

U studeerde tot aan uw 2e jaar middelbaar onderwijs, dat u in 2001-2002 afmaakte, en voerde verschillende jobs uit zoals auto's kuisen of de verkoop van groenten.

In 2009 werd u aangenomen als bewakingsagent bij de Facilities Protection Service (FPS) waarvoor u een filiaal van de Rafidain bank in het centrum van Karbala moest bewaken.

Midden juli 2015 werd er thuis bij u aangebeld door een man uit uw wijk, genaamd Sarmad (A.A.F.). U herkende hem als inwoner uit uw wijk en had al gezien dat hij een eigen wagen, een walkietalkie en een wapen had. Sarmad vroeg u in te stappen in zijn auto, reed vervolgens met u rond en deed u een aanbod: u zou veel geld kunnen verdienen indien u 's avonds na de openingsuren van de bank de deuren zou openen en Sarmad en anderen zou binnenlaten in de bank. U vroeg Sarmad waarom hij wilde dat u dit deed en drong aan tot u het antwoord had: Sarmad en zijn vrienden wilden de overige bewakingsagenten doden en de directie en kassaverantwoordelijken dwingen om hen het geld van de bank te geven. Daarna zou u samen met hen kunnen ontsnappen. U weigerde dit voorstel, stapte uit de wagen en nam een taxi terug naar huis.

Die avond werd u gebeld door Sarmad en werd u opnieuw gevraagd om mee te werken. U weigerde opnieuw en legde de telefoon neer. Enkele dagen later kwam Sarmad bij u thuis. Hij herhaalde het aanbod, zei dat hij bij de militie Faylak Badr werkte en probeerde u te overhalen door te stellen dat hij u bescherming en hulp kon bieden. Toen u weigerde, bedreigde Sarmad u en uw familie.

Na enkele dagen kreeg u vervolgens een dreigbrief die door uw moeder bij de post gevonden werd. U verzoon een smoes tegen uw ouders betreffende de afzender van de brief. U durfde niet naar de politie omdat de minister van binnenlandse zaken, Muhammad Salim al-Ghaban, aan het hoofd staat van Badr en de militie ook macht heeft binnen de politie.

Enkele dagen later, op 29.07.2015, kreeg u weer een telefoontje met de vraag om samen te werken aan de geplande bankoverval, ditmaal van een onbekende. Toen u opnieuw de medewerking weigerde, werd u weer bedreigd. U verwachtte dat uw belagers ervoor zouden zorgen dat u als agent overgeplaatst zou worden naar een gevaarlijk gebied of dat u uw werk zou verliezen en ondernam daarom geen stappen naar aanleiding van deze bedreigingen. U verwachtte immers niet dat men u of uw familie iets zou aandoen.

Diezelfde dag zat u 's avonds in uw kamer toen uw zus u verwittigde dat uw broer buiten aan het vechten was. U ging naar buiten en zag dat uw broer buiten op de grond lag en dat hij in zijn buik was geschoten. Samen met een buurman bracht u uw broer naar het ziekenhuis, waar uw broer overleed. In het ziekenhuis legde u verklaringen af over het incident die geregistreerd werden door een officier. Er stonden hierbij vier mannen in de buurt die een pistool en een walkietalkie droegen. De officier bleek schrik te hebben van deze mannen. Uw moeder werd ook naar het ziekenhuis gebracht. Zij was onwel geworden door de gebeurtenissen. U belde naar uw ooms om hulp en vertelde één van hen, Hussein, wat er gebeurd was.

U moest klacht neerleggen bij de politie om de overlijdensakte en het lichaam van uw broer te kunnen ontvangen. Uw oom raadde u echter aan om een klacht tegen onbekenden neer te leggen in plaats van tegen Sarmad. U deed dit en zag op het politiekantoor weer de vier personen die ook in het ziekenhuis aanwezig waren. Na de klacht tegen onbekenden te hebben ingediend gingen u en uw oom weer naar het ziekenhuis om het lichaam van uw broer op te halen.

Uw familie hield drie dagen rouw waarop jullie bezocht werden door verschillende vrienden en familieleden. Op de derde dag van de rouw kwam Sarmad naar het huis van uw familie en deed u opnieuw het aanbod tot medewerking. U weigerde weer, ook al werd u ermee bedreigd hetzelfde lot als uw broer te ondergaan. Op aanraden van uw oom vluchtte u vervolgens met behulp van vrienden van uw familie naar Najaf (provincie Najaf). U hoorde nog van uw oom dat er (verdachte) auto's in de straat stonden. U bleef in een hotel en vloog de dag erna naar Erbil (Iraaks Koerdistan). Van Erbil nam u op 3 augustus 2015 de bus naar Dyar Bekkar in Turkije en reisde vervolgens door tot in Izmir. Na twee dagen stak u met een rubberboot over naar Europa en reisde u door naar België, waar u op 15 augustus 2015 aankwam en op 19 augustus 2015 een asielaanvraag indiende.

In België vernam u begin april 2016 van uw moeder dat er drie maal een militaire patrouille in burger naar uw ouderlijk huis kwam. Twee personen vroegen hierbij aan uw moeder waar u was. Zij gaven ook een arrestatiebevel af, omwille van uw onwettige afwezigheid op uw dienst. U vroeg uw moeder om dit via een vriend door te sturen. Een week later werd u door uw moeder geïnformeerd dat er een burgerwagen met drie personen naar het huis kwam. Deze personen gaven aan te weten dat u in België bent, vertelden dat zij wisten dat u contact heeft met uw moeder en vroegen uw moeder informatie te verschaffen over haar zoon. Uw moeder werd bedreigd met problemen indien zij geen informatie zou geven. De volgende middag belde u nog met uw moeder maar hierna kon u haar niet meer bereiken.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen, legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw vader, van uw rantsoenkaart en van uw werkbadge, een kopie van een tijdelijk contract uit 2009 en van een vast contract uit 2011, 3 foto's van uzelf in uniform, de dreigbrief die u ontving, de overlijdensakte van uw broer, een enveloppe van DHL, kopieën van twee arrestatiebevelen tegen u, foto's van het graf van uw broer en een micro-geheugenkaart met foto's en filmpjes van militieleden en regeringsleiders en bankovervallen in Irak.

B. Motivering

U verklaarde vervolging en de dood te vrezen vanwege de Badr Brigade omwille van uw weigering tot medewerking bij een bankoverval.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat de door u verklaarde handelingen van uw belagers in het algemeen weinig logisch zijn. Zo verklaarde u dat Sarmad, die u kende als inwoner van uw wijk maar met wie u verder geen band had, naar u toe kwam en u voorstelde om hem en zijn kompanen 's avonds, buiten de officiële openingsuren, bij de bank waar u werkte binnen te laten, waar zij vervolgens de medewerkers zouden neerschieten, de bank zouden beroven en dan samen met u zouden vluchten (CGVS 1, p13, 17). Het is uiterst merkwaardig dat militieleden u op deze manier zouden verzoeken hen te helpen om uw eigen collega's te vermoorden en uw eigen werkgever te bestelen. Het is des te opmerkelijker dat Sarmad u zomaar dit plan uit de doeken zou doen, gelet op het risico dat u op eenvoudige wijze uw collega's, overste, de eigenaar van de bank, of de ordediensten hierover zou kunnen waarschuwen, en bovendien omdat u aangaf dat Sarmad afkomstig is uit uw wijk en nabij u woonde, u op de hoogte was van zijn identiteitsgegevens en u hem dus gemakkelijk kon hebben aangegeven (CGVS 1, p12, 17, 18). Dat Sarmad het risico nam om zomaar persoonlijk zijn hele plan aan u uit te leggen, zonder hierbij eerst zijn identiteit te verbergen, is des te opmerkelijker. U gaf weliswaar aan dat zij u nodig hadden om de deuren van de bank van binnen uit te openen en om te vermijden dat zij het tegen vele veiligheidstroepen moesten opnemen. Het blijft echter weinig logisch dat Sarmad u hierbij dan ook nog eens zou hebben verteld dat ze bij het overvallen van de bank ook uw eigen collega's zouden doodschieten, niet in het minst omdat u al sinds 2009 bij deze dienst werkte, hetgeen het risico dat u deze informatie zou doorgeven immers enkel vergrootte (CGVS 1, p8, 18-19 en CGVS 2, p14). Bovendien verklaarde u meermaals dat uw belagers, als leden van de Badr militie, zeer machtig zijn, banden hebben met de overheid en dat belangrijke machthebbende politici bij hun organisatie betrokken zijn (CGVS 1, p8, 20 en CGVS 2, p5, 8, 14, 15). In dit opzicht is het dan ook opmerkelijk dat zij zich genoodzaakt zouden zien een bank te overvallen (waar hun eigen leden bovendien zelf geld hebben staan) en – meer nog - dat uw samenwerking dermate noodzakelijk was om deze overval tot een goed einde te brengen (CGVS 1, p16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Daarnaast bevatten uw verklaringen enkele opmerkelijke inconsistenties, vaagheden en ongerijmdheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in grote mate ondergraven. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u midden juli 2015 door Sarmad werd benaderd en gevraagd om aan de overval deel te nemen, dat hij **twee dagen** later bij u thuis langs kwam, dat u eind juli vervolgens een dreigbrief kreeg en uw belagers u opnieuw **twee dagen** later belden en diezelfde dag, op 29 juli, uw broer vermoordden (DVZ vragenlijst vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat Sarmad **drie dagen** nadat hij u een eerste keer met zijn voorstel benaderd had bij u thuis langs kwam, dat u weer **drie dagen later** een dreigbrief kreeg en dat u opnieuw **drie dagen later**, op 29 juli, gebeld werd en uw broer werd vermoord (CGVS 1, p13, 14, 18 en CGVS 2, p4). Zij hierbij opgemerkt dat u verklaarde de tolk op de DVZ goed te hebben verstaan, dat u verder geen opmerkingen had over uw interview aldaar, en dat uw verklaringen er in het Arabisch werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend en ook beaamde (CGVS 1, p2 en DVZ vragenlijst vraag 7). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer opnieuw dat Sarmad u na het initiële aanbod opbelde en dat hij **twee dagen later** bij u thuis kwam, dat u nog eens **twee dagen later** de dreigbrief kreeg en weer **twee dagen** daarna werd gebeld in dit verband en uw broer diezelfde dag werd vermoord; hetgeen dan weer niet te rijmen valt met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor (CGVS 2, p7, 8, 9). Het is uiterst opvallend dat u enerzijds dergelijke gedetailleerde verklaringen aflegt betreffende de tijdsperiode waarin deze vervolgingsfeiten elkaar opvolgden, maar dat deze verklaringen anderzijds dermate inconsistent zijn, hetgeen dan ook doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat Sarmad u na zijn initiële aanbod belde met hetzelfde verzoek, waarop u hem antwoordde: "ik heb geen werk met u, ik heb geen afspraak met u." en de telefoon neerlegde (CGVS 1, p13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u hierover echter dat u Sarmad aan de telefoon antwoordde over zijn aanbod te hebben nagedacht maar dat u hem niet kon helpen omdat u uw directeur en uw land niet kon verraden, waarop Sarmad u zei: "denk er nog maar over en laat me iets weten", waarop u vervolgens de telefoon uitzette (CGVS 2, p7). Het feit dat u aanvankelijk verklaarde het aanbod van Sarmad tijdens dit telefoongesprek scherp en kort af te hebben afgewezen, en u later verklaarde dat u hem toen meedeelde dat u er over had nagedacht maar hem niet kon helpen en dat u van hem nog enige bedenktijd had gekregen, wat toch een geheel andere toon aangeeft, doet eveneens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook bevatten uw verklaringen betreffende het tijdstip waarop u te horen kreeg dat Sarmad voor de Badr militie werkt ongerijmdheden. Zo bleek uit uw verklaringen in uw eerste gehoor dat Sarmad u pas tijdens

jullie tweede persoonlijke ontmoeting meedeelde dat hij en zijn kompanen deel uitmaken van de Badr militie. U verklaarde immers dat u hem tijdens dit gesprek vroeg wie zij waren, waarop hij u dit meedeelde (CGVS 1, p13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat uw belager u reeds tijdens jullie eerste ontmoeting zou hebben meegedeeld dat hij en zijn kompanen tot de Badr militie behoren (CGVS 2, p4-5). Ook deze ongerijmdheid doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is immers niet logisch dat u tijdens uw tweede ontmoeting dan nog moest vragen wie uw belagers zijn indien u dit reeds bij de eerste ontmoeting zou zijn meegedeeld. Bovendien is uw kennis van de identiteit van uw belagers en het feit dat zij tot de Badr brigade behoren zeer relevant, aangezien u herhaaldelijk wees op het feit dat deze groepering zeer machtig is (cfr. supra) en deze kennis u bijgevolg in staat stelde om een inschatting te maken van het risico dat u liep. Het feit dat u de ontdekking van dit risico nu weer bij de ene, dan weer bij de andere ontmoeting situeert, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u niet wist wat voor werk Sarmad, die eveneens in uw wijk woonde, deed of wat voor job hij had. U zei aan te voelen dat hij 'waarde' heeft bij de regering en verklaarde dat u dit afleidde uit het feit dat hij een eigen auto heeft en een walkietalkie en een wapen draagt. Dit is op zich opmerkelijk, aangezien u tegelijk verklaarde dat iedereen in de wijk wel wist dat u bij de bank werkte aangezien u in een sociale wijk woont waar mensen elkaar kennen (CGVS 1, p17-18). Meer nog, tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer te weten dat Sarmad bij de veiligheidsdiensten van Abu Murtada, een lid van een politieke partij in Karbala, werkt. U zei eveneens dat deze persoon iemand is met macht in de buurt en dat iedereen van de buurt wist dat Sarmad voor hem werkte (CGVS 2, p5). Het is uiterst merkwaardig dat u dit dan niet van meet af aan hebt vermeld, vooral aangezien dit u ook expliciet gevraagd werd tijdens uw eerste gehoor.

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts moet worden opgemerkt dat u weliswaar een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegde, maar dat u verklaarde uw origineel paspoort bij aankomst in België zelf te hebben verscheurd, naar eigen zeggen omdat u niet van plan bent naar Irak terug te keren (CGVS 1, p6-7). Het is echter geenszins aannemelijk dat u, die net uw land van herkomst was ontvlucht en er alles had achter gelaten, dan een dergelijk belangrijk identiteitsen reisdocument, bij aankomst in het land waar u zich op internationale bescherming beroept en u derhalve in vertrouwen, zonder meer verscheurt. Dit is des te opmerkelijker aangezien dit document uw beweerde reisroute zou kunnen ondersteunen (CGVS1, p7). Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn asielpprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat een asielzoeker correcte verklaringen aflegt en mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en ook reisdocumenten. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie aangaande het tijdstip en de wijze waarop u uw land verlaten heeft, verborgen te houden. Dit haalt uw algehele geloofwaardigheid verder ernstig onderuit.

Betreffende de documenten die u ter ondersteuning van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten neerlegde (foto's van het graf van uw broer, de overlijdensakte van uw broer, en een dreigbrief), moet eerst en vooral worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gelet op bovenvermelde argumentatie op basis waarvan uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Betreffende de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer zij opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig vervalst of op illegale wijze kunnen worden bekomen. De bewijswaarde van dit document is dan ook uiterst gering. Hoe dan ook toont dit stuk niet aan welke precieze omstandigheden tot de dood van uw broer hebben geleid. De foto's van het graf van uw broer die u neerlegde kunnen bovendien evenmin aantonen dat uw broer overleden is omwille van de door u verklaarde feiten. Ook de bewijswaarde van de kopie van de dreigbrief die u neerlegde is uiterst gering, aangezien een dergelijk stuk zelf makkelijk vervalst kan worden.

U legde eveneens een geheugenkaart neer met foto's en video's van militieleden en regeringsleiders evenals nieuwsberichten betreffende bankovervallen in Irak. Er moet echter op worden gewezen dat deze bestanden geenszins aantonen dat u persoonlijk vervolging vreest door de Badr militie of de overheid.

De overige door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, kopieën van de woonstkaart van uw vader, van uw rantsoenkaart en van uw werkbadge, een kopie van een tijdelijk contract en van een vast contract, foto's van uzelf, een enveloppe van DHL) kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Deze documenten bevatten immers louter informatie aangaande de identiteit van u en uw vader, van uw werk bij 'Facility Protection Services' (FPS) en van de manier waarop u documenten uit uw thuisland ontvangen hebt, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Betreffende de door u neergelegde kopieën van arrestatiebevelen moet eveneens worden opgemerkt dat de bewijswaarde van deze documenten gering is. Zoals reeds vermeld kunnen dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst worden of illegaal worden verkregen. Bovendien betreffen dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Voor zover effectief een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd omwille van uw onwettige afwezigheid als agent van de interne veiligheidsdienst FPS, aangezien u niet officieel ontslag nam (CGVS 1, p8, 9, 20 en CGVS 2, p2, 3), zij opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan in dit verband dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en

ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geïdoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Verzoeker voegt aan het feitenrelaas toe dat zijn vader, moeder, broer en zussen nadien werden ontvoerd en ondervraagd. Zijn vader werd mishandeld en uiteindelijk vermoord op 10 juni 2016. Verzoeker verkreeg diens overlijdensakte via zijn moeder.

De overige familieleden werden voor dood achtergelaten op straat. Zij werden gevonden en de politie en het ziekenhuis werden gecontacteerd. Toen zij terug thuis kwamen, bleek verzoekers woning bovendien te zijn uitgebrand. De bureaus namen hiervan foto's.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de *“Schending artikel 6 EVRM. Schending recht op een eerlijk proces. Schending zorgvuldigheidsplicht. Schending recht op bijstand. Schending artikel 17 en 19 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.”*

Hij verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 6 EVRM en artikel 19 van het voormeld KB (PR CGVS) en benadrukt dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gebruik wenste te maken van zijn recht op bijstand.

“De advocaat van verzoeker had zijn tussenkomst reeds gemeld, maar wegens overmacht, met name een acute griepaanval, kon hij de dag van het verhoor niet aanwezig zijn. Nog voor de aanvang van het verhoor contacteerde de raadsman van verzoeker verwerende partij met vraag tot uitstel, aangezien verzoeker beroep wenste te doen op zijn recht tot bij stand.

Aangezien aan de raadsman van verzoeker gemeld werd dat uitstel van het verhoor niet werd toegelaten, zag deze raadsman zich genoodzaakt verwerende partij aan te schrijven en voorbehoud te maken inzake de inhoud van het verhoor (stuk 4). Een asielaanvrager heeft immers recht op bij stand en derhalve het recht om zijn aanvraag zo goed en grondig als mogelijk te doen plaatsvinden.

Het is in dit opzicht opmerkelijk dat bij afwezigheid van de tolk of de po wel een uitstel wordt verleend, maar bij afwezigheid van de raadsman dit onmogelijk blijkt. In dat kader kunnen vragen gesteld worden bij de wapengelijkheid van beide partijen.”

In een tweede onderdeel, doet verzoeker gelden:

“Er wordt door verwerende partij verwezen naar enkele discrepanties tussen enerzijds het interview bij DVZ en het eerste verhoor bij het CGVS en anderzijds het tweede verhoor bij het CGVS.

Verzoeker stelt vastberaden dat hij bij de drie verschillende verhoren telkens hetzelfde verhaal uit de doeken heeft gedaan. Het is in dat opzicht enigszins opmerkelijk dat het relaas bij DVZ, dat hem werd voorgelezen, en het tweede CGVS verhoor, waarbij verzoeker werd bijgestaan door zijn raadsman, quasi identiek zijn.

Ook het eerste verhoor bij het CGVS is zeer gedetailleerd en quasi gelijklopend aan de andere verhoren wat de inhoud betreft. Slechts enkele détails zijn anders. Nochtans verklaart verzoeker dat hij drie maal hetzelfde heeft verteld.

Daar waar er enkele discrepanties zijn, meent verzoeker dat dit eventueel aan de tolk kan liggen. Tijdens het eerste interview bij het CGVS had die immers meermaals woorden moest opzoeken via zijn gsm. Dit gaf alleszins de indruk dat deze vertalingen niet perfect waren.

Verzoeker heeft hier niets van gezegd, omdat hem gevraagd werd of hij de tolk verstond, en dat was wel het geval.

Verzoeker wenst wel op te merken dat zijn advocaat onmiddellijk, voor hij een kopie kreeg van het eerste interview, voorbehoud maakte inzake dit interview.

Ten slotte wierp verzoeker zelf op aan het eind van zijn tweede interview wat er moest gebeuren als er vertaalproblemen waren met de tolk. Er werd hem toen geantwoord dat bij mogelijke problemen dit opgemerkt kon worden in het beroep. Verzoeker was toen al argwanend.”

In een derde onderdeel, voert verzoeker aan :

“Artikel 17 § 2 van het procedurereglement CGVS stelt dat wanneer de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor dient te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Op deze manier worden incoherenties, inconsistenties of zelfs gewone misverstanden tijdens het gehoor onmiddellijk opgehelderd. Zodoende geven deze geen aanleiding tot ene negatieve beslissing, waartegen pas later beroep kan worden ingesteld.

In casu werden de 'inconsistenties', die vermeld zijn in de bestreden beslissing, geenszins vastgesteld tijdens het verhoor.

Dit wekt des te meer verbazing, aangezien er reeds na het eerste gehoor bij het CGVS voorbehoud werd gemaakt door de raadsman van verzoeker.

Omwille van deze redenen is er een schending van artikel 17 van het procedurereglement.”

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*

schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending recht op eerlijk proces. Schending recht op bijstand. Schending artikel 17,19 en 27 procedurereglement CGVS."

Waar gemotiveerd wordt dat de handelingen van zijn belagers niet logisch waren, voert hij aan:

"Verzoeker stelt dat de handeling van Sarmad, die lid is van de Badr militie, hem niet verbaast.

Ten eerste heeft Sarmad van in het begin ingespeeld op financiële prikkels. Hij probeerde verzoeker te overtuigen dat hij mits zijn hulp veel geld kon verdienen. Bovendien zou hij nadien ook bescherming krijgen van de militie.

Ten tweede was het duidelijk dat de militieleden hem konden gebruiken voor hun zaak. Door het plan uit de doeken te doen zou verzoeker zich betrokken voelen. Bovendien bleek zo onmiddellijk dat de militieleden het geweld niet schuwden. Dit had uiteraard tot gevolg dat verzoeker zich geïntimideerd zou voelen en desgevallend zou deelnemen aan de overval uit angst voor zijn eigen leven en dat van zijn familie.

Ten derde, en dit sluit aan bij vorige alinéa, betrof het leden van de Badr militie. Deze machtige militie heeft overal connecties. Verzoeker beseft daarom dat het onmogelijk was bepaalde leden van de autoriteiten in te lichten.

Het is omwille van deze redenen dat verzoeker het aanbod van Sarmad afwees, maar evenmin de autoriteiten of zijn collega's inlichtte. Verzoeker meende immers dat zich neutraal opstellen het meest ideale was voor zijn eigen veiligheid. Hij verwachtte enkel een verplaatsing naar een ander kantoor of stad als straf eventueel.

Toen zijn broer echter werd vermoord heeft verzoeker wel ingegrepen en klacht ingediend tegen onbekenden. Als verzoeker dit niet had gedaan, zou hij het lichaam van zijn broer niet kunnen verkrijgen van het ziekenhuis. Na drie dagen rouw kwam Sarmad opnieuw langs. Het is toen dat verzoeker gevlucht is.

Daar waar het CGVS het niet logisch vindt dat dergelijke militie, die al zeer machtig is en al veel geld heeft, een bank moet overvallen, heeft verzoeker volgende opmerking. Zij die macht en financiële middelen hebben, wil steeds meer. Het hoeft geen betoog dat dit doorheen de geschiedenis wel duidelijk is geworden.

Van deze militie is het overvallen van baken nog steeds één van de gehanteerde werkwijzen om hun macht te consolideren en te versterken. Verzoeker begrijpt dan ook hoegenaamd niet dat het niet logisch zou zijn dat een malafide organisatie met macht malafide praktijken zou stellen om nog meer macht te verwerven."

Aangaande de inconsistenties die hem verweten worden, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker stelt ten eerste dat de opmerking van verwerende partij dat het gedetailleerde verklaringen betreft terecht is. Verzoeker heeft gedurende de twee interviews bij het CGVS waarheidsgetrouw, uitgebreid en specifiek geantwoord op de vragen.

Verzoeker wijst er overigens op dat het hoe dan ook een allesbehalve inconsistent verhaal betreft. Zowel bij DVZ als bij het eerste en tweede verhoor bij het CGVS is het duidelijk dat het eerste gesprek met Sarmad plaatsvond midden juli, omstreeks de 20ste. Dit wordt bij de drie verhoren vermeld. Nadien zijn er telkens enkele dagen tussen. Uiteindelijk, en ook dit is volledig consistent, krijgt hij op 29 juli een telefoon en wordt op diezelfde dag zijn broer vermoord.

Verzoeker wenst op te merken dat hij wel degelijk bij alle drie de verhoren heeft gezegd "twee dagen later". Hij vindt het dan ook vreemd dat bij DVZ, toen zijn relaas hem werd voorgelezen, en bij het tweede CGVS verhoor, toen zijn advocaat aanwezig was, dit correct werd weergegeven.

Bij het eerste CGVS verhoor, waar de advocaat niet aanwezig kon zijn wegens overmacht en het interview niet werd voorgelezen, wordt vermeld dat "het drie dagen later" is.

Verzoeker meent dat de tolk zijn relaas niet helemaal juist heeft vertaald. Mogelijks vertaalde hij bijvoorbeeld een twee- à drietal dagen later als drie dagen later? Verzoeker heeft hier evenwel het gissen naar. In ieder geval stelt hij formeel dat het twee dagen later betrof, zoals hij overduidelijk bij DVZ en bij het tweede CGVS interview heeft verteld.

Verzoeker wenst in dit opzicht op te merken dat de tolk tijdens het eerste interview bij het CGVS meermaals woorden moest opzoeken via zijn gsm. Dit gaf alleszins de indruk dat deze vertalingen niet perfect waren.

Verzoeker heeft hier niets van gezegd, omdat hem gevraagd werd of hij de tolk verstond, en dat was wel het geval.

Hieromtrent wenst verzoeker op te merken dat zijn advocaat onmiddellijk, voor hij een kopie kreeg van het eerste interview, voorbehoud maakte inzake dit interview.

Tijdens het gehoor werd verzoeker evenmin ingelicht over eventuele tegenstrijdigheden, wat een inbreuk is op artikel 17 § 2 van het procedurereglement.

Ten slotte vroeg verzoeker aan het eind van zijn tweede interview zich af wat er moest gebeuren als er vertaalproblemen waren met de tolk. Er werd hem toen geantwoord dat bij mogelijke problemen dit opgemerkt kon worden in het beroep. Verzoeker was dus toen al argwanend."

Betreffende het tijdstip waarop hij vernam dat Sarmad werkte voor de Badr-militie, geeft verzoeker aan: *"Verzoeker verwijst in casu wederom naar het feit dat hij dit niet heeft verklaard tijdens het eerste gehoor. Hij stelt dat de tolk dit niet juist vertaald kan hebben.*

Verzoeker werd niet bijgestaan door zijn advocaat. Deze raadsman maakte vanwege de achterdocht van verzoeker ten opzichte van de tolk, voorbehoud over de inhoud van het gehoor.

Deze zogenaamde tegenstrijdigheden hadden verklaard kunnen worden indien tijdens het gehoor hierop gewezen zou zijn geweest conform artikel 17 § 2 procedurereglement.

Ter volledigheid wenst verzoeker formeel te stellen dat Sarmad hem reeds bij de eerste ontmoeting vertelde deel uit te maken van de Badr militie."

Verzoeker stelt voorts dat de neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas weldegelijk ondersteunen. Verder wijst hij erop dat thans nieuwe stukken worden bijgebracht die zijn persoonlijke vrees kracht bijzetten. Uit al deze documenten, zijn verklaringen en de algemene objectieve informatie blijkt de consistentie en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker verwijst verder naar de *"Note on Burden and Standard of Proof"* van UNHCR. Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003, stelt verzoeker dat verweerder de meest nadelige interpretatie weerhield en daardoor een appreciatiefout beging.

2.1.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de *"Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, schending van de materiele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM."*

Hij betoogt dat voldaan is aan de voorwaarden in artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij geeft daarbij een uiteenzetting omtrent de situatie in zijn land van herkomst en wijst erop dat religieuze minderheden er een kwetsbare positie hebben.

Verder benadrukt verzoeker dat rekening gehouden moet worden met zijn specifieke profiel.

Verzoeker wijst er verder op dat hij afkomstig is van Bagdad en dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief onderzocht moet worden.

Tevens wijst hij meermaals op de inhoud van het arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Verweerder diende op basis van de algemene situatie en de individuele indicaties rekening te houden met het reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Irak. Er kan dan ook aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bij een terugkeer naar Irak en meer bepaald Kerbala of ondergeschikt Bagdad.

2.1.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): de overlijdensakte van zijn vader (bijlage 2) en afdrukken van een aantal foto's (bijlage 3).

2.1.5. Verzoeker legt op 7 oktober 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Het betreft het origineel en de beëdigde vertaling van de overlijdensakte bij het verzoekschrift, een medisch attest met beëdigde vertaling en een politieel document met beëdigde vertaling.

2.2.1. Verweerder legt op 23 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus van 4 augustus 2016 inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

2.2.2. Verweerder legt op 28 november 2016 door middel van een aanvullende nota de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont hoegenaamd niet aan dat *in casu* aan deze voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.3. Verzoeker betoogt dat tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aan hem het recht op bijstand zou zijn ontzegd. Hij acht daardoor het recht op een eerlijk proces, artikel 6 EVRM en artikel 19 PR CGVS geschonden.

Verzoeker kan in dit betoog niet worden gevolgd. Vooreerst blijkt, waar dit wel wordt gesteld in de fax die een week na het eerste gehoor aan het CGVS werd overgemaakt (administratief dossier, stuk 8), niet uit het administratief dossier dat de advocaat van verzoeker voorafgaand aan het eerste gehoor bij het CGVS verzocht om of aandrang op een uitstel van dit gehoor. Integendeel blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag van het eerste gehoor bij het CGVS dat de advocaat van verzoeker aan het CGVS liet weten dat hij voor dit gehoor een vervanger zou sturen (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.2). Verzoeker toont niet aan dat de inhoud van het gehoorverslag op dit vlak incorrect zou zijn. Wanneer aan verzoeker werd verduidelijkt dat zijn advocaat had gemeld dat deze een vervanger zou sturen en wanneer vervolgens door de ondervrager werd aangegeven: “*Ik stel voor dat we nu doorgaan met het gehoor. Indien de vervanger niet komt, wordt het gehoor achteraf online geplaatst en kan u het nog met uw advocaat nalezen*”, stelde verzoeker daarenboven zelf uitdrukkelijk en in duidelijke bewoordingen dat hij er geen probleem mee had dat het gehoor zou worden verdergezet (*ibid.*). Bijgevolg kan hij niet voorhouden dat hem het recht op bijstand zou zijn ontzegd.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.7. Verzoeker tracht, ter verklaring van een aantal in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, vooreerst te laten uitschijnen dat zich tijdens het eerste gehoor bij het CGVS problemen zouden hebben voorgedaan in de vertaling en communicatie. Verzoeker kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. Dient immers te worden opgemerkt dat de bewering dat de tolk tijdens het eerste gehoor bij het CGVS meermaals woorden diende op te zoeken op zijn gsm door verzoeker op generlei wijze wordt hardgemaakt en geen steun vindt in het gehoorverslag. Verzoeker verklaarde tijdens dit gehoor bij het CGVS de tolk te begrijpen. Bovendien werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.1). Hij deed dit echter niet. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Verzoekers bewering vindt bovendien geen steun in de overige stukken van het administratief dossier. Waar verzoeker verwijst naar het voorbehoud dat zijn advocaat formuleerde ten aanzien van het eerste gehoor, kan vooreerst worden verwezen naar de hoger gedane uiteenzetting waaruit blijkt dat het recht op bijstand aan verzoeker geenszins werd ontzegd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS. Daarenboven formuleerde verzoekers advocaat weliswaar op algemene wijze voorbehoud inzake het eerste gehoor bij het CGVS, doch maakte deze daarbij nergens enige concrete melding van het feit dat de tolk tijdens het eerste gehoor zaken diende op te zoeken op diens gsm of van andere (mogelijke) problemen inzake de communicatie of vertaling (administratief dossier, stuk 8). Redelijkerwijze mocht worden verwacht dat verzoekers advocaat hiervan melding zou hebben gemaakt indien verzoeker daadwerkelijk de mening toegedaan was dat zich tijdens het eerste gehoor zulke problemen hadden voorgedaan. Minstens mocht worden verwacht dat verzoeker en/of diens advocaat hiervan concrete melding zouden hebben gemaakt tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Geen van beide maakte tijdens dit tweede gehoor echter melding van voormelde, beweemde problemen. Verzoeker vroeg aan het einde van het tweede gehoor namelijk slechts op algemene wijze: *“Wat als er mogelijk vertaalproblemen zijn met de tolk?”* (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.19). Hieruit kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat hij van mening was dat zich tijdens het eerste gehoor bij het CGVS problemen voordeden inzake de communicatie of vertaling. Zelfs indien de tolk bepaalde woorden opzocht tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat uit dit loutere gegeven geenszins kan worden afgeleid dat de tolk verzoeker onvoldoende zou hebben begrepen of bepaalde woorden foutief zou hebben vertaald. Integendeel blijkt hieruit dat de tolk zijn rol op diligente wijze waarnam en bij twijfel het nodige opzoekingswerk deed.

Verzoeker vestigt daarnaast de aandacht op het gegeven dat hij met de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistenties niet werd geconfronteerd tijdens zijn gehoor of zijn gehoren bij het CGVS. Het feit dat verzoeker hiermee niet werd geconfronteerd, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Daarenboven had verzoeker de mogelijkheid om zich tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistenties te verweren middels het onderhavige verzoekschrift en heeft hij van deze mogelijkheid ook gebruik gemaakt.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de Badr-brigade, en dit omdat hij weigerde met deze organisatie samen te werken bij een bankoverval.

Omtrent deze vrees wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat de door u verklaarde handelingen van uw belagers in het algemeen weinig logisch zijn. Zo verklaarde u dat Sarmad, die u kende als inwoner van uw wijk maar met wie u verder geen band had, naar u toe kwam en u voorstelde om hem en zijn kompanen 's avonds, buiten de officiële openingsuren, bij de bank waar u werkte binnen te laten, waar zij vervolgens de medewerkers zouden neerschieten, de bank zouden beroven en dan samen met u zouden vluchten (CGVS 1, p13, 17). Het is uiterst merkwaardig dat militieleden u op deze manier zouden verzoeken hen te helpen om uw eigen collega's te vermoorden en uw eigen werkgever te bestelen. Het is des te opmerkelijker dat Sarmad u zomaar dit plan uit de doeken zou doen, gelet op het risico dat u op eenvoudige wijze uw collega's, overste, de eigenaar van de bank, of de ordediensten hierover zou kunnen waarschuwen, en bovendien omdat u aangaf dat Sarmad afkomstig is uit uw wijk en nabij u woonde, u op de hoogte was van zijn identiteitsgegevens en u hem dus gemakkelijk kon hebben aangegeven (CGVS 1, p12, 17, 18). Dat Sarmad het risico nam om zomaar persoonlijk zijn hele plan aan u uit te leggen, zonder hierbij eerst zijn identiteit te verbergen, is des te opmerkelijker. U gaf weliswaar aan dat zij u nodig hadden om de deuren van de bank van binnen uit te openen en om te vermijden dat zij het tegen vele veiligheidstroepen moesten opnemen. Het blijft echter weinig logisch dat Sarmad u hierbij dan ook nog eens zou hebben verteld dat ze bij het overvallen van de bank ook uw eigen collega's zouden doodschieten, niet in het minst omdat u al sinds 2009 bij deze dienst werkte, hetgeen het risico dat u deze informatie zou doorgeven immers enkel vergrootte (CGVS 1, p8, 18-19 en CGVS 2, p14).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Ook wanneer rekening gehouden wordt met verzoekers uitleg in het verzoekschrift, is het niet aannemelijk dat de persoon die verzoeker benaderde onmiddellijk zijn identiteit bekend zou hebben gemaakt en zijn volledige plan uit de doeken zou hebben gedaan zonder zich er ook maar enigszins van te vergewissen of verzoeker (mogelijk) geneigd was om mee te werken. Deze persoon, en bij uitbreiding de Badr-organisatie, kon in de door verzoeker geschetste context onmogelijk met zekerheid weten dat verzoeker zou meewerken en de kans bestond wel degelijk dat hij zijn oversten of de collega's waarmee hij reeds jarenlang werkte zou inlichten en vlucht zou nemen. Door op de door verzoeker voorgehouden wijze te handelen, liep de Badr-organisatie aldus het risico dat het plan voor de bankoverval (bij deze bank) bekend zou raken en dat het plan om de bank te overvallen ernstig zou worden bemoeilijkt.

In de bestreden beslissing wordt eveneens terecht gesteld:

“Bovendien verklaarde u meermaals dat uw belagers, als leden van de Badr militie, zeer machtig zijn, banden hebben met de overheid en dat belangrijke machthebbende politici bij hun organisatie betrokken zijn (CGVS 1, p8, 20 en CGVS 2, p5, 8, 14, 15). In dit opzicht is het dan ook opmerkelijk dat zij zich genoodzaakt zouden zien een bank te overvallen (waar hun eigen leden bovendien zelf geld hebben staan) en – meer nog - dat uw samenwerking dermate noodzakelijk was om deze overval tot een goed einde te brengen (CGVS 1, p16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zo al aangenomen zou kunnen worden dat de Badr-organisatie haar macht wil consolideren en vergroten door banken te overvallen, verklaart dit namelijk hoegenaamd niet waarom zij verzoeker daarbij nodig zou hebben. Dat zij verzoeker daarbij nodig had is, gelet op de machtige positie van deze militie zoals tevens door verzoeker geschetst, niet aannemelijk. Evenmin is het, gelet op deze positie en gelet op verzoekers eigen stelling dat deze militie ervoor gekend staat gewelddadig te zijn, geloofwaardig dat verzoeker, zoals hij in het onderhavige verzoekschrift laat uitschijnen, ervan zou zijn uitgegaan dat zijn weigering aan deze militie zonder ernstige gevolgen zou blijven.

In de bestreden beslissing wordt voorts met reden gesteld dat verzoekers verklaringen enkele opmerkelijke inconsistenties, vaagheden en ongerijmdheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

*“Daarnaast bevatten uw verklaringen enkele opmerkelijke inconsistenties, vaagheden en ongerijmdheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in grote mate ondergraven. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u midden juli 2015 door Sarmad werd benaderd en gevraagd om aan de overval deel te nemen, dat hij **twee dagen** later bij u thuis langs kwam, dat u eind juli vervolgens een dreigbrief kreeg en uw belagers u opnieuw **twee dagen** later belden en diezelfde dag, op 29 juli, uw broer vermoordden (DVZ vragenlijst vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat Sarmad **drie dagen** nadat hij u een eerste keer met zijn voorstel benaderd had bij u thuis langs kwam, dat u weer **drie dagen later** een dreigbrief kreeg en*

dat u opnieuw **drie dagen later**, op 29 juli, gebeld werd en uw broer werd vermoord (CGVS 1, p13, 14, 18 en CGVS 2, p4). Zij hierbij opgemerkt dat u verklaarde de tolk op de DVZ goed te hebben verstaan, dat u verder geen opmerkingen had over uw interview aldaar, en dat uw verklaringen er in het Arabisch werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend en ook beaamde (CGVS 1, p2 en DVZ vragenlijst vraag 7). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer opnieuw dat Sarmad u na het initiële aanbod opbelde en dat hij **twee dagen later** bij u thuis kwam, dat u nog eens **twee dagen later** de dreigbrief kreeg en weer **twee dagen** daarna werd gebeld in dit verband en uw broer diezelfde dag werd vermoord; hetgeen dan weer niet te rijmen valt met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor (CGVS 2, p7, 8, 9). Het is uiterst opvallend dat u enerzijds dergelijke gedetailleerde verklaringen aflegt betreffende de tijdspanne waarin deze vervolgingsfeiten elkaar opvolgden, maar dat deze verklaringen anderzijds dermate inconsistent zijn, hetgeen dan ook doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat Sarmad u na zijn initiële aanbod belde met hetzelfde verzoek, waarop u hem antwoordde: "ik heb geen werk met u, ik heb geen afspraak met u." en de telefoon neerlegde (CGVS 1, p13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u hierover echter dat u Sarmad aan de telefoon antwoordde over zijn aanbod te hebben nagedacht maar dat u hem niet kon helpen omdat u uw directeur en uw land niet kon verraden, waarop Sarmad u zei: "denk er nog maar over en laat me iets weten", waarop u vervolgens de telefoon uitzette (CGVS 2, p7). Het feit dat u aanvankelijk verklaarde het aanbod van Sarmad tijdens dit telefoongesprek scherp en kort af te hebben afgewezen, en u later verklaarde dat u hem toen meedeelde dat u er over had nagedacht maar hem niet kon helpen en dat u van hem nog enige bedenktijd had gekregen, wat toch een geheel andere toon aangeeft, doet eveneens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook bevatten uw verklaringen betreffende het tijdstip waarop u te horen kreeg dat Sarmad voor de Badr militie werkt ongerijmdheden. Zo bleek uit uw verklaringen in uw eerste gehoor dat Sarmad u pas tijdens jullie tweede persoonlijke ontmoeting meedeelde dat hij en zijn kompanen deel uitmaken van de Badr militie. U verklaarde immers dat u hem tijdens dit gesprek vroeg wie zij waren, waarop hij u dit meedeelde (CGVS 1, p13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat uw belager u reeds tijdens jullie eerste ontmoeting zou hebben meegedeeld dat hij en zijn kompanen tot de Badr militie behoren (CGVS 2, p4-5). Ook deze ongerijmdheid doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is immers niet logisch dat u tijdens uw tweede ontmoeting dan nog moest vragen wie uw belagers zijn indien u dit reeds bij de eerste ontmoeting zou zijn meegedeeld. Bovendien is uw kennis van de identiteit van uw belagers en het feit dat zij tot de Badr brigade behoren zeer relevant, aangezien u herhaaldelijk wees op het feit dat deze groepering zeer machtig is (cfr. supra) en deze kennis u bijgevolg in staat stelde om een inschatting te maken van het risico dat u liep. Het feit dat u de ontdekking van dit risico nu weer bij de ene, dan weer bij de andere ontmoeting situeert, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u niet wist wat voor werk Sarmad, die eveneens in uw wijk woonde, deed of wat voor job hij had. U zei aan te voelen dat hij 'waarde' heeft bij de regering en verklaarde dat u dit afleidde uit het feit dat hij een eigen auto heeft en een walkietalkie en een wapen draagt. Dit is op zich opmerkelijk, aangezien u tegelijk verklaarde dat iedereen in de wijk wel wist dat u bij de bank werkte aangezien u in een sociale wijk woont waar mensen elkaar kennen (CGVS 1, p17-18). Meer nog, tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer te weten dat Sarmad bij de veiligheidsdiensten van Abu Murtada, een lid van een politieke partij in Karbala, werkt. U zei eveneens dat deze persoon iemand is met macht in de buurt en dat iedereen van de buurt wist dat Sarmad voor hem werkte (CGVS 2, p5). Het is uiterst merkwaardig dat u dit dan niet van meet af aan hebt vermeld, vooral aangezien dit u ook expliciet gevraagd werd tijdens uw eerste gehoor.

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich er immers toe te wijzen op de (mogelijke) problemen met de tolk tijdens het eerste gehoor bij het CGVS. Ten aanzien van deze problemen werd reeds hoger vastgesteld dat deze niet kunnen worden aangenomen. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Voorts moet worden opgemerkt dat u weliswaar een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegde, maar dat u verklaarde uw origineel paspoort bij aankomst in België zelf te hebben verscheurd, naar eigen zeggen omdat u niet van plan bent naar Irak terug te keren (CGVS 1, p6-7). Het is echter geenszins aannemelijk dat u, die net uw land van herkomst was ontvlucht en er alles had achter gelaten, dan een dergelijk belangrijk identiteitsen reisdocument, bij aankomst in het land waar u

zich op internationale bescherming beroept en u derhalve in vertrouwen, zonder meer verscheurt. Dit is des te opmerkelijker aangezien dit document uw beweerde reisroute zou kunnen ondersteunen (CGVS1, p7). Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat een asielzoeker correcte verklaringen aflegt en mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en ook reisdocumenten. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie aangaande het tijdstip en de wijze waarop u uw land verlaten heeft, verborgen te houden. Dit haalt uw algehele geloofwaardigheid verder ernstig onderuit."

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Zij blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Omtrent de in het administratief dossier opgenomen documenten (map 'documenten') en verzoekers verlaten van zijn dienst, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

"Betreffende de documenten die u ter ondersteuning van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten neerlegde (foto's van het graf van uw broer, de overlijdensakte van uw broer, en een dreigbrief), moet eerst en vooral worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gelet op bovenvermelde argumentatie op basis waarvan uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Betreffende de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer zij opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig vervalst of op illegale wijze kunnen worden bekomen. De bewijswaarde van dit document is dan ook uiterst gering. Hoe dan ook toont dit stuk niet aan welke precieze omstandigheden tot de dood van uw broer hebben geleid. De foto's van het graf van uw broer die u neerlegde kunnen bovendien evenmin aantonen dat uw broer overleden is omwille van de door u verklaarde feiten. Ook de bewijswaarde van de kopie van de dreigbrief die u neerlegde is uiterst gering, aangezien een dergelijk stuk zelf makkelijk vervalst kan worden.

U legde eveneens een geheugenkaart neer met foto's en video's van militieleden en regeringsleiders evenals nieuwsberichten betreffende bankovervallen in Irak. Er moet echter op worden gewezen dat deze bestanden geenszins aantonen dat u persoonlijk vervolging vreest door de Badr militie of de overheid.

De overige door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, kopieën van de woonstkaart van uw vader, van uw rantsoenkaart en van uw werkbadge, een kopie van een tijdelijk contract en van een vast contract, foto's van uzelf, een enveloppe van DHL) kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Deze documenten bevatten immers louter informatie aangaande de identiteit van u en uw vader, van uw werk bij 'Facility Protection Services' (FPS) en van de manier waarop u documenten uit uw thuisland ontvangen hebt, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Betreffende de door u neergelegde kopieën van arrestatiebevelen moet eveneens worden opgemerkt dat de bewijswaarde van deze documenten gering is. Zoals reeds vermeld kunnen dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst worden of illegaal worden verkregen. Bovendien betreffen dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Voor zover effectief een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd omwille van uw onwettige afwezigheid als agent van de interne veiligheidsdienst FPS, aangezien u niet officieel ontslag nam (CGVS 1, p8, 9, 20 en CGVS 2, p2, 3), zij opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid.

Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U

reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan in dit verband dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat de neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn relaas weldegelijk ondersteunen. Hiermee doet hij aan de voormelde, concrete motieven geheel geen afbreuk.

De stukken die verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure neerlegt, zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Ten aanzien van de overlijdensakte van verzoekers vader, het medisch attest en het politieel document, dient te worden opgemerkt dat documenten op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit geldt *in casu* des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met allerlei documenten en dat de door verzoeker neergelegde documenten zowel binnen als buiten Irak op eenvoudige wijze illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Uit de afdrukken van foto's bij het verzoekschrift kan geenszins worden afgeleid waar het hierop afgebeelde gebouw is gelegen, aan wie dit gebouw toebehoort en wanneer en in welke omstandigheden dit gebouw is uitgebrand. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat dit verzoekers woning zou zijn en blijkt uit de foto's geenszins dat deze woning zou zijn uitgebrand op het ogenblik en de wijze zoals geschetst door verzoeker.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient vooreerst te worden opgemerkt dat de subsidiaire beschermingsstatus in de bestreden beslissing terecht werd beoordeeld ten aanzien van Kerbala, gelegen in het Zuiden van Irak. Verzoeker en diens familie woonden aldaar blijkens het niet-betwiste feitenrelaas immers reeds sedert 2007.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar het Franstalige arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) niet dienstig. Dit arrest heeft immers betrekking op (informatie over) de situatie in Bagdad.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951

Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Kerbala onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Kerbala en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verweerder neergelegde informatie bevestigt de omstandige motivering inzake de situatie Kerbala en Zuid-Irak. Uit de informatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat de situatie in Kerbala (Zuid-Irak) beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat er in Kerbala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt in het verzoekschrift nog melding van zijn specifieke profiel. Mede in acht genomen dat hijzelf en zijn familieleden in het Zuiden van Irak behoren tot de sjiitische meerderheid (de sjiiten maken blijkens de door verweerder neergelegde COI Focus van 4 augustus 2016 inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in Kerbala met 85% van de bevolking de overgrote meerderheid uit), toont hij echter geheel niet aan welk specifiek profiel hij zou vertonen.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog zou beroepen op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.9. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS